

Robert
Kapal

Píseň
pro
Kateřinu

VYŠEHRAĐ

*Kolikrát jsem si přál
prošít ten les ještě
jednou.*

Píseň pro Kateřinu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Kapal
Píseň pro Kateřinu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Robert
Kapal
**Píseň
pro
Kateřinu**

Robert
Kapal

Píseň
pro
Kateřinu

VYŠEHRAĐ

© Robert Kapal, 2025
Illustrations © Veronika Zubíková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-3055-2
ISBN e-knihy 978-80-267-3056-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-3083-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-3084-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Prolog

Za okny se hustě snáší sněhové vločky, všechno působí tak bíle. Venku i vevnitř. V nemocničním pokoji v tu chvíli nikdo jiný není. Je úplné ticho. Jen na chodbě slyší nervózně přecházející kroky. Odkládá tužku na noční stolek. Přeloží papír a zalepí jej do nemocniční obálky. Zase začíná doufat. A věřit. Bolest docela ustupuje a střídá ji pocit radosti. Takhle tedy vše začíná.

První část

Antikvariát Dullenbrug

Pavel Leitner stál opřený o kovové zábradlí lemující nábreží Starého Rýna v nizozemském Leidenu, přes brýlová skla hleděl na říční hladinu a kouřil. Byl sychravý říjnový den, ale nepršelo. Po nedaleké klenuté lávce Dullenbrug, která spojuje obě nábreží říčního ramene, proháněl vítr nějaký papír, snad reklamní leták, jinak po ní nikdo nekráčel. Hladina zrcadlila zataženou oblohu a nízké nábrežní domky z pálených cihel.

Stával tam takhle se svými cigaretami často, dokonce i v dešti. Jako by se ho projevy vnějšího světa vůbec netýkaly. Jeho vysoká a hubená postava s pomalu šedivějícími dlouhými vlasy svázanými do culíku byla už s koloritem starorýnského nábreží takřka nevyhnutelně spjata.

Podíval se na drobné hodinky, připevněné ciferníkem dolů na levém zápěstí. Půl páté. Dnes už nikdo nepřijde, to mu bylo jasné. Stihne si vypít poslední dnešní kávu a dočíst noviny. Ještě jednou potáhl z cigarety a odcvrknul její zbytek do řeky. Otočil se, přešel jednosměrnou ulici a vstoupil do antikvariátu, jenž

nesl jméno po nedaleké lávce – Dullenbrug – a jehož výloha přetékala stohy literárních děl.

Prošel prostornou místností lemovanou vysokými policovými skříněmi, vyplněnými stovkami nej-různějších knih, brožur, tlustých bichlí či tenouč-kých pamfletů, povětšinou v nizozemštině. Z jednoho z obou ratanových křesílek, která spolu s malým stol-kem stála podél výloh s výhledem na chodník, sesko-čil postarší černobílý kocour a Leitnerovi v patách se vydal do zadní místnosti s kuchyňkou.

Byla malá, ale velmi prakticky zařízená ještě Leit-nerovou bývalou ženou Lotte, drobnou blondýnkou s veselým úsměvem, s níž kdysi společně obývali něko-lik pokojů v patře nad antikvariátem. Od doby, kdy ho Lotte po patnácti letech manželství opustila, se stal nejčastěji používaným kuchyňským přístrojem kávo-var.

Leitner si připravil kávu, dosypal kocourovi granu-le do misky na kuchyňské lince a přesunul se zpátky do hlavní části antikvariátu. Usadil se na starou židli za pultem, na němž si rozložil aktuální vydání nizo-zemského deníku *De Telegraaf*, usrkl trochu horké kávy a dal se do čtení.

Za okamžik vyskočil na pult kocour, prošel se Leit-nerovi po novinách a nakonec se uvelebil na krabici se starými pohlednicemi, která stála uprostřed pultu mezi neuspořádaným množstvím nej-různějších knih, map a časopisů, jimiž si Leitnerovi zákazníci obvyk-le zalistovali při placení. Kocour trpělivě naslouchal

nekonečnému tikání nástěnných hodin a ospalýma očima pozoroval svého člověčího přítele, jak si za stolem pročitá zprávy.

Odněkud zpod haldy papírů se rozdrnčel telefon. Leitner sebou trhl a pohledem zkontroloval svoje hodinky, které právě ukazovaly minutu po páté. V pět svůj antikvariát obvykle zavíral. Kocour se ani nehnul, jako by to zvonění snad neslyšel, anebo ten telefonát dokonce čekal (kočky toho vůbec mnoho vědí, aniž by to lidé tušili), a dál v klidu pozoroval Leitnera. Ten zavřel noviny, přeložil je a odložil stranou. Pak vylovil zvonící telefon.

„*Boekhandel Dullenbrug*,“ zabručel do sluchátka.

„*Mr. Leitner?*“ ozval se mužský hlas anglicky.

„*Yes, speaking*,“ odpověděl Leitner.

„Tady je Petr ...škovský, volám z Prahy. Mluvíte česky, že ano?“ rozpovídal se hlas v češtině a s takovou naléhavostí a rychlostí, že se Leitnerovi nepodařilo zachytit jeho příjmení. Podle hlasu byl volající o poznání mladší než on a nutno podotknout, že to byla po hodně dlouhé době první čeština, kterou takto naživo slyšel. Leitner v ní sice stále četl knihy, to ano, tu a tam zhlédl i nějaký český film, který se dal v Leidenu sehnat na DVD, a celkem pravidelně si prohlížel na internetu české zprávy, aby věděl, co je *tam* nového, ale neměl v České republice nikoho, s kým by mohl být v kontaktu, s kým by mohl mluvit.

„Ano, mluvím česky,“ přisvědčil. „Jak vám mohu pomoci?“ Bylo divné slyšet po tolika letech z vlastních

úst češtinu. Zněl si najednou tak cize. „Budu už bohužel zavírat.“

„Ne, o to nejde,“ pokračoval hlas. „Vlastně, jak bych měl začít... Můj otec – před dvěma týdny zemřel.“ Petr ...škovský se odmlčel.

„To – to je mi líto,“ pokrčil Leitner bezděky rameny a čekal, co bude dál. Aniž tušil, o co jde, v předtuše něčeho neblahého začal palcem pravé ruky nervózně přejíždět po přehybu *De Telegraafu*. Jako by všechno, co přichází *odtamtud*, bylo špatné, podezřelé.

„Než otec zemřel, poprosil mě, abych... moc se omlouvám, já moc nevím, o co jde... Ale když jsem s ním v nemocnici při jedné z návštěv mluvil, dal mi pro vás nějaký dopis. Chtěl, abych vás vyhledal a ten dopis vám předal. Když jsem pak u něj byl naposledy, nezajímalo ho prakticky nic jiného, než jestli jsem vás už našel a zda vám ten dopis dám. Musel jsem mu to slíbit.“

Leitner se rozpačitě podrbal ve svých dlouhých prošedivělých vlasech. Nikoho už v té zemi neznal.

„A o jaký dopis jde? Já jsem nebyl v Čechách strašně dlouho, není to spíš nějaký omyl? Dovolal jste se do antikvariátu v Leidenu, v Holandsku, obávám se, že budete muset v pátrání po tom správném člověku, kterému ten dopis máte předat, pokračovat.“

Kocour se zvedl a s náznakem mírného znechucení seskočil z pultu, vydal se k oknu s výhledem na Starý Rýn a tam se uvelebil. Mladík v telefonu mlčel, nebylo slyšet nic. Leitner už chtěl zavěsit, když se však znovu ozval:

„Jste Pavel Leitner, narozen v roce 1945 v Praze? Emigroval jste v roce 1970 z Československa?“

Co je to za hru, pomyslel si Leitner. „Ano,“ odpověděl pomalu, „jsem Pavel Leitner, narodil jsem se v pětáctýřicátém v Praze a v Československu nežiju od roku 1970.“

„Víc mi toho otec o vás neřekl, nebylo snadné vás vypátrat.“

Kdo je jeho otec, nějaký estébák? „Od koho že je ten dopis, co mi máte předat?“

„Od Kateřiny Palečkové.“

Sluchátko Leitnerovi málem vypadlo z ruky. Rozčilením se zvedl ze židle. „Cože?“ zašeptal nepřirozeně přiškrceným hlasem. Kdy tohle jméno slyšel takhle nahlas naposledy? „To má být nějaký hloupý žert nebo provokace?“

„Ne. Znal jste ji?“

Teď byl chvíli zticha Leitner. Nebylo pochyb, že mladík našel správného adresáta. Ale proč má někdo proboha potřebu otevírat tuhle snad už čtyřicet let starou záležitost? „Ano, znal jsem Kateřinu Palečkovou,“ pomalu vyslovil její jméno. Znělo mu pořád jaksi libozvučně. „Ale ta už přece nežije...“

„Ne, nežije. Zemřela před dvaadvaceti lety.“

„Ano, vím. Tak jak je tedy možné, že mi tady vyprávíte, že máte od ní pro mne dopis?“

„Je datovaný 21. prosince 1970.“

Leitner sebou švihnul zpátky na židli. Zasněžený dvacátý první prosinec, ušmudlané okýnko vlaku,

které stahuje dolů, aby se vyklonil ven a naposledy se rozhlédl po nástupišti zhusta zasypávaném sněhovými vločkami, kde pospíchalo jen několik do kabátů zachumlaných opozdílů, šedých šmouh v jeho paměti. Dvacátý první prosinec, den, kdy padlo definitivní rozhodnutí, které mu změnilo život.

„Můj otec mi řekl, že ten dopis patří vám a že vás mám vyhledat, ať jste kdekoliv, a předat vám ho. Něco k tomu připsal a celé to zalepil do další obálky. Myslel jsem nejdřív, že je to nějaký stařecký vrtoch, jestli to tak můžu o tátovi říct, ale podle toho, jakým způsobem mě o to žádal, jak mě úpěnlivě držel za ruku, jakým pohledem na mě při tom hleděl, jsem pochopil, že je to pro něj skutečně velice důležité.“

Leitnerovi se točila hlava. Najednou před sebou viděl ještě mladou Kateřinu, jak stojí na Malostranském náměstí ve sněhové vánici, dívá se na něj těma svýma velkýma očima, ve kterých má slzy a výčitky. *A kde je šance pro mne, pro nás dva?* Slyšel jedna z jejích posledních slov, zase cítil tu její neodolatelnou vůni.

„Haló,“ ozval se mladík. „Jste tam ještě?“

„Ano, ještě tu jsem,“ odpověděl Leitner slabým hlasem. „Chcete tedy nadiktovat adresu, abyste mi mohl dopis poslat?“

„Ne, musel jsem tátovi slíbit, že vám to předám osobně.“

„Ale já jsem v Leidenu!“ zaprotestoval Leitner. „To chcete jet až sem?“